

Sygn. akt I C 686/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Sławicki

Protokolant: Małgorzata Krośnicka

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2019 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. P.

przeciwko P. P. (1)

o przywrócenie naruszonego posiadania

I. oddała powództwo;

II. zasądza od Powoda M. P. na rzecz Pozwanej P. P. (1) kwotę 337,00 zł (trzy trzydzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 686/18

UZASADNIENIE

Powód M. P. wniósł o przywrócenie naruszonego posiadania poprzez zapewnienie swobodnego dostępu do lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w W., pomieszczenia przynależnego, tj. komórki lokatorskiej, skrzynki pocztowej i wózkowni/rowerowni znajdującej się na klatce schodowej oraz wydanie kluczy do ww. lokali i pomieszczeń, a ponadto o zakazanie Pozwanej P. P. (1) dokonywania dalszych naruszeń posiadania Powoda M. P.. Powód wniósł nadto o zasądzenie kosztów procesu (pozew – k. 3-4, k. 25-27, k. 34v, k. 35, k. 36-37, k. 57).

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2018 roku uznał się niewłaściwym do rozpoznania sprawy o przywrócenie naruszonego posiadania i przekazał ją według właściwości miejscowej i rzeczowej Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie (postanowienie – k. 48).

Pozwana P. P. (1) wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu (odpowieź na pozew – k. 64-67).

Strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2019 r. (protokół – k. 331v).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. P. i P. P. (1) są współwłaścicielami lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w W. przy ul. (...) (okoliczność bezsporna).

M. P. wyprowadził się z lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w W. przy ul. (...) w sierpniu 2016 r. Przez okres półtora tygodnia M. P. przychodził do lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w W. przy ul. (...) i zabierał swoje rzeczy. Później M. P. bywał w tym lokalu sporadycznie, głównie w celu spotkania się z dziećmi. M. P. nie informował P. P. (1) ani swoich dzieci o zamiarze wyprowadzenia się. P. P. (1) wymieniła zamek w drzwiach lokalu mieszkalnego nr

(...) położonego w W. przy ul. (...) z uwagi na jego uszkodzenie po upływie około miesiąca od wyprowadzenia się z lokalu przez M. P.. P. P. (1) nie przekazała M. P. kluczy do wymienionego zamka. M. P. utrzymuje kontakty z dziećmi, z córką widzi się rzadziej niż raz w miesiącu, zaś z synem kilka razy w miesiącu. Syn M. P. odwiedza go w miejscu jego zamieszkania. M. P. nie zwracał się do P. P. (1) o wydanie swoich rzeczy (dowód z zeznań świadków: E. G. – k. 131v-132, K. F. – k. 132-132v, A. K. – k. 133-133v, M. M. – k. 255-256, A. G. – k. 256-256v, B. V. – k. 327-327v, dowód z przesłuchania stron postępowania: M. P. – k. 328-329, P. P. (1) – k. 329-329v, k. 331-331v).

M. P. pismami z dnia 13 kwietnia 2016 r. i 7 maja 2016 wezwał P. P. (1) do wydania klucza do lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w W. przy ul. (...). M. P. wezwał P. do wydania klucza do lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w W. przy ul. (...) za pośrednictwem korespondencji mailowej. P. P. (1) odmówiła wydania kluczy (wezwanie – k. 19 (k. 40), k. 20 (k. 41), korespondencja mailowa – k. 21, k. 22, k. 23, k. 24, k. 38, k. 39, k. 42, k. 43, k. 44, k. 45, dowód z przesłuchania stron postępowania: M. P. – k. 328-329, P. P. (1) – k. 329-329v, k. 331-331v).

Sąd przy ustalaniu stanu faktycznego oparł się na dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy, bowiem zostały one sporządzone przez uprawnione osoby, w przewidzianej prawem formie. Nadto strony nie kwestionowały autentyczności ani wiarygodności przedłożonych dokumentów, również Sąd nie znalazł ku temu podstaw.

Sąd ocenił jako wiarygodne zeznania świadków: E. G. (k. 131v-132), K. F. (k. 132-132v), A. K. (k. 133-133v), M. M. (k. 255-256), A. G. (k. 256-256v) i B. V. (k. 327-327v), albowiem zeznania były spójne i konsekwentne, nadto znajdują oparcie w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym, w szczególności w postaci dowodu z przesłuchania stron postępowania. Zauważyć należy, że między zeznaniami poszczególnych świadków zachodzą pewne rozbieżności, ale nie miały one wpływu na ocenę ich wiarygodności, bowiem dotyczyły okoliczności nieistotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sąd przy ustalaniu stanu faktycznego oparł się również na dowodzie z przesłuchania M. P. i P. P. (1) w charakterze stron postępowania, albowiem zeznania znajdują oparcie w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym. Zauważyć należy, że zeznania przesłuchanych stron postępowania istotnie różnią się między sobą co do niektórych okoliczności, jednak dotyczy to tych okoliczności, które nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 344 § 1 k.c. przeciwko temu, kto samowolnie naruszył posiadanie, jak również przeciwko temu, na czyją korzyść naruszenie nastąpiło, przysługuje posiadaczowi roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego i o zaniechanie naruszeń. Roszczenie to nie jest zależne od dobrej wiary posiadacza ani od zgodności posiadania ze stanem prawnym, chyba że prawomocne orzeczenie sądu lub innego powołanego do rozpoznawania spraw tego rodzaju organu państwowego stwierdziło, że stan posiadania powstały na skutek naruszenia jest zgodny z prawem.

Przenosząc to na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że Pozwana nie naruszyła posiadania lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w W. przy ul. (...), albowiem w chwili zmiany zamków Powód nie był samoistnym posiadaczem przedmiotowego lokalu. Zauważyć należy, że M. P. dobrowolnie wyprowadził się z lokalu mieszkalnego, w którym swoje potrzeby mieszkaniowe realizuje P. P. (1) i ich wspólne dzieci. Ocena okoliczności polegającej na byciu samoistnym posiadaczem lokalu nie może nie uwzględniać przeznaczenia lokalu. W ocenie Sądu, dobrowolne opuszczenie lokalu mieszkalnego, w którym inne osoby realizują swoje potrzeby mieszkaniowe pozbawia możliwości uznania, że zachowane zostało samoistne posiadanie lokalu. Ocena tego, czy osoba, która faktycznie włada lokalem mieszkalnym jak właściciel (art. 336 k.c.) opiera się na ocenie całokształtu okoliczności dotyczących pozbawienia danej osoby możliwości korzystania z lokalu, przede wszystkim musi uwzględniać to, czy dana osoba sama pozbawiła się możliwości korzystania z danego lokalu, czy też wynikało to z działania osób trzecich. Podkreślić należy, że M. P. dobrowolnie opuścił lokal mieszkalny i świadomie dokonał tego w momencie, w którym Pozwana z dziećmi przebywała poza miejscem zamieszkania, na co wskazują zeznania Powoda, który wskazał, iż wykorzystał moment jak Pozwana wyjechała i się przeniósł (k. 328). Nie sposób zatem uznać, że M. P. w dalszym ciągu chciał korzystać z przedmiotowego lokalu w takim samym zakresie jak wcześniej. Co prawda, właściciel jest uprawniony do decydowania o sposobie i zakresie korzystania ze swojej rzeczy, jednak nie można zaakceptować sytuacji, w której osoba wyprowadza się z lokalu

mieszkalnego, a następnie będzie z niego korzystała w sposób wpływający na zaspokajanie potrzeb mieszkaniowych przez osoby, które w tym lokalu pozostały. W konsekwencji uznać należy, że Pozwana nie naruszyła posiadania Powoda, który – wyprowadzając się – dobrowolnie ograniczył zakres korzystania z lokalu, którego jest właścicielem w sposób wyłączający możliwość realizacji innych niż mieszkaniowe potrzeb. Opuszczenie lokalu mieszkalnego było równoznaczne ze zrezygnowaniem z korzystania z innych pomieszczeń i urządzeń pomocniczych, takich jak komórka lokatorska, skrzynka pocztowa czy też rowerownia.

Niezależnie od powyższego powództwo podlegało oddaleniu również z innego powodu. Zgodnie z art. 5 k.c. nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno – gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony. W ocenie Sądu, żądanie zawarte w pozwie jest sprzeczne ze społeczno – gospodarczym przeznaczeniem prawa, którego dotyczy. Powód zmierza bowiem do przywrócenia posiadania w zakresie lokalu mieszkalnego, w którym inne osoby realizują swoje potrzeby mieszkaniowe. Nie budzi wątpliwości, że Powód nie zamierza realizować swoich potrzeb mieszkaniowych w przedmiotowym lokalu, zaś wyprowadzenie się z niego było właśnie spowodowane brakiem możliwości wspólnego zamieszkiwania z Pozwaną. Jak sam wskazał Powód żądanie wydania kluczy jest uzasadnione tym, że zamieszkują tam jego dzieci oraz są tam jego rzeczy (k. 328v-329). W ocenie Sądu, powództwo nie zmierza do korzystania z lokalu z jego społeczno – gospodarczym przeznaczeniem. M. P. nie zamierza korzystać z lokalu mieszkalnego w celu realizacji swoich potrzeb mieszkaniowych, zaś wykonywanie kontaktów z dziećmi może odbywać się w innym miejscu. Podkreślić nadto należy, że kontakty odbywają się poza przedmiotowym lokalem, bowiem syn Powoda spotyka się z nim w miejscu, w którym Powód realizuje swoje potrzeby mieszkaniowe. Wiek dzieci nie uzasadnia przyjęcia, że realizacja kontaktów powinna odbywać się w miejscu ich zamieszkania. Brak również podstaw, aby przyjąć, że Powód zamierza korzystać z rzeczy znajdujących się w przedmiotowym lokalu, bowiem część rzeczy zabrał przy wyprowadzce, a także podczas następnych wizyt, zaś później nie zgłaszał żądania wydania rzeczy wobec Pozwanej. Wobec tego, że M. P. nie podjął żadnych czynności w celu odzyskania rzeczy, które pozostały w lokalu mieszkalnym, brak podstaw, aby uznać, iż przywrócenie posiadania poprzez wydanie kluczy miałoby zmierzać do umożliwienia korzystania z tych rzeczy. W konsekwencji uznać należy, że powództwo podlegało oddaleniu z uwagi na to, iż zmierza do zapewnienia korzystania z prawa w sposób sprzeczny z jego społeczno – gospodarczym przeznaczeniem.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1, 3 i 4 k.p.c. i art. 99 k.p.c. Tym samym, zasadne było zasądzenie od Powoda na rzecz Pozwanej kwoty: 337,00 zł, na którą składały się kwoty: 320,00 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika profesjonalnego (§ 5 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn., Dz.U. z 2018 r., poz. 265) oraz 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (część IV załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej, tekst jedn. Dz. U. z 2018 r., poz. 1044 ze zm.).